

Stížnost potírá právní názor nař. rozhodnutí požadující pro včasnost rekursu, aby ve lhůtě zákonem ustanovené rekurs již také došel místa podacího, ježto prý stačí, byli-li v této lhůtě dán jen na poštu doporučeně, jak se v daném případě stalo ve lhůtě 14 dnů čítané od doručení výnosu zemské školní rady.

Nss neshledává stížnost k němu podanou za opodstatněnou. Jeť podle předpisu posl. odst. §u 44 zákona ze dne 24. února 1873 č. 17 ve znění zákona ze dne 24. června 1896 č. 46 z. z. čes. považovati v daném případě, jenž týká se služebního poměru učitelky na národní škole, pro rekurs za zákonné místo podací okresní školní radu v P. Podání rekursu u jiného úřadu, jakýmž jest i úřad poštovní, mohlo by míti právní účinek surrogující podání rekursu u svrchu zmíněného místa podacího jen tehdy, kdyby to bylo pro příslušný obor správy stanoveno výslovným předpisem zákonným. Ježto není tomu tak, sluší za jediné rozhodnou dobu pokiádati okamžik, kdy rekurs došel k okresní školní radě, což — jak jest nesporno — stalo se později než ve 14 dnech od doručení rozhodnutí druhé stolice rekusem v odpor braného straně. Právem tudíž žal. úřad odmítl rekurs jako opožděný, nebera v úvahu, zda byl poště podán jako dopis doporučený čili nic, což jest po rozumu hořeních vývodů okolností naprosto nerozhodnou.

Stížnost k nss. podaná zdůrazňujíc, že rekurs byl podán poště doporučeně, má zřejmě na zřeteli předpis 2. odst. §u 2 zák. ze dne 19. března 1876 č. 28 ř. zák. jenž normuje, že do lhůty k opravnému prostředku, byl-li podán jako dopis doporučený, nepočítají se dny běhu poštovního. Avšak stížnost se nemůže s úspěchem dovolávati pro daný případ tohoto předpisu, jenž dán jest výslovně jen pro řízení před orgány správy finanční, a mohl by v daném případě rozhodovati jen tehdy, kdyby i pro řízení před úřady správy školské byl recipován — jak jej na př. recipuje § 21 nařízení vlády ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. pro řízení za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti —, což se však nestalo. Stejně rebylo lze v daném případě použití zásady § 1 al. III. zákona ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. zák., že den, kterého rekurs jest dán na poštu, pokládá se vůbec za den, kterého byl rekurs podán, neboť citovaný zákon platí jen pro řízení před úřady politickými, jakýmiž nejsou úřady dozoru školského, jak zní konstantní judikatura tohoto tribunálu.

Slušelo tudíž stížnost jakožto bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1402.

Neobmezený výčep lihovin (Slovensko): Nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 11. srpna 1919 č. 6870 pres. Úradné Noviny č. 131) — jest kryto zákonem ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n.

(Nález ze dne 7. června 1922 č. 8114.)

Věc: Julie L. v N. (adv. Dr. O. Bergmann z Prahy) proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě (odbor. rada J. Janáš) stran licence k neobmezenému výčepu lihovin.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Generální finanční ředitelství v Bratislavě rozhodnutím ze dne 29. září 1921 č. — zamítlo odvolání st-ličino z rozhodnutí finančního ředitelství v Bratislavě, kterým nebylo vyhověno její žádosti o ponechání licence k neobmezenému výčepu v domě č. p. — v N.

Nss. uvážil o podané stížnosti toto: — — — — —

Ve věci samé namítá stížnost, že ministr s plnou mocí pro správu Slovenska nebyl oprávněn zrušiti uherské zákony, na jejichž základě byla st-lice licence udělena.

Toto tvrzení ve stížnosti obsažené jest však nesprávné.

Nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 11. srpna 1919 č. 6870 praes. uveřejněné pod č. 131 v Úr. Novinách neobsahuje ničeho jiného, než provedení zákona ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n.

Pokud tedy lze mluvit o zrušení starších zákonů, stalo se zrušení toto nikoli tímto nařízením, sloužícím jen k provedení daného zákona, nýbrž zmíněným z á k o n e m samým.

Zákone m tím bylo v § 11 vysloveno, že jsou podrobena všechna udělená práva výroby, výčepu a prodeje všech druhů lihových nápojů r e v i s i a že mohou práva tato býti odvolána.

Dle § 14 tohoto zákona byla provedením této akce pověřena vláda čsl. republiky, již bylo současně přiznáno právo, dáti některému svému členu plnou moc, aby vydával nařízení a konal vše na udržení pořádku, na konsolidování poměrů a na zabezpečení řádného státního života.

Když vláda přenesla toto oprávnění na ministra s plnou mocí pro správu Slovenska, nemůže býti pochybnosti o tom, že byl tento oprávněn podrobiti revisi všechny udělené licence k výčepu lihových nápojů a že byl i oprávněn je odvolati.

Užil-li v konkrétním případě tohoto zmocnění, nelze v jeho postupu spatřovati protizákonnost a bylo tudíž stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 1403.

Stavební právo (Praha): I. * Předseda ústřední správní komise pro sjednocenou obec pražskou mohl si podle § 11 odst. 2 zák. ze 6. února 1920 č. 116 sb. z. a n. stěžovati proti stavebním povolením vydaným obecními orgány v obcích sloučených i tehdy, když se stavební komise nezúčastnil, aneb zúčastniv se jí, nepodal námitek, a mohl tohoto stížního práva použití k hájení zájmů stavební úpravy sjednocené obce pražské. — II. * Ve stavebním řízení o stavbách v požárním obvodu dráhy nemá železniční úřad postavení zájemníka, nýbrž postavení úřadu rozhodujícího o přípustnosti stavby vedle úřadu stavebního. — III. * Při posuzování přípustnosti stavby s ohledem na zájem budoucí regulace hlavního města Prahy jest otázka, jaká hranice jest správná mezi tímto zájmem veřejným a soukromým zájmem stavebníkovým, otázkou rázu skutkového, jejíž věcné řešení vymyká se rozhodování nejv. správ. soudu.

(Nález ze dne 7. června 1922 č. 8115.)